

[Socialministeren.]

medens andre selv må sikre sig mod almindeligt forekommende risiko i tilværelsen.“

Hvem er disse andre, der skal fjernes fra den offentlige forsorg og selv betale udgifterne til forsikring mod nød, ulykker, sygdom o. s. v.? Der må her kunne gives konkrete oplysninger. Det ærede medlem hr. Asger Jensen er, så vidt jeg erindrer, næstformand i sammenslutningen af de sociale udvalg i Danmark. Hvad er det, der er forkert i administrationen af disse udvalgs arbejde? Hvem er det, der får for meget? Det ærede medlem er så fortrolig med det sociale udvalgs arbejde i sin kommune, Randers, at det ærede medlem må kunne beskrive, hvilken slags personer det her drejer sig om. Hvem er det, der skal fjernes fra socialkontorerne? Thi man vil vel ikke nægte arbejdere at stå som medlemmer af deres arbejdsløshedskasse og mennesker i øvrigt i at være medlemmer af en sygekasse?

Jeg er klar over, at man ønsker at nedskære statens tilskud til såvel arbejdsløshedsunderstøttelsessatser som til sygekassernes udgifter og sygelønsordningen. Men hermed er der ikke givet en forklaring på ordene i fællesprogrammet. Det må være gørkligt at give besked om de konkrete forhold, der tænkes på.

I øvrigt vil jeg gerne gøre opmærksom på, at udgifterne til kommune- og fattighjælp har været stadig dalende i de sidste 25 år, set i relation til befolkningsmængdens forøgelse og faldet i kroneværdien. I 1934-35 var beløbet 60,6 mill. kr., i 1952-53 var beløbet nøjagtig det samme, i 1957-58 var det 68,7 mill. kr., og for 1958-59 er det dalet til 65 mill. kr. Der er altså i realiteten tale om mere end en halvering af dette beløb. Hvor meget yderligere skal det sættes ned, og hvem skal sættes udenfor?

Jeg har set på de udgiftsforøgelser, der er sket i indeværende regeringsperiode — altså gennem de 3½ år, regeringen har siddet — vedrørende folke- og invalidepensionisterne. Det er særdeles store forhøjelser, der er tale om. Jeg sidestiller folkepensionens størrelse pr. 1. april 1957 med den størrelse, den vil have den 1. april 1961 ifølge de forhøjelser, der nu finder sted.

For hovedstadens område var det årlige

beløb den 1. april 1957 4 800 kr., den 1. april 1961 bliver det 5 628 kr. I købstæderne var det den 1. april 1957 4 440 kr., fremover bliver det 5 472 kr. For det øvrige land var beløbet den 1. april 1957 3 924 kr., stigende den 1. april 1961 til 5 244 kr.

Jeg har anset det for naturligt at betragte udgifterne til pensionssektoren som helhed, det vil sige at medtage udgifterne til den hjemmehjælp, der alene vedrører de gamle og invaliderne, og den enkepension, der jo faktisk består i en sænket tilgangsalder til folkepensionen. Der fremkommer da inden for denne regeringsperiode en merudgift bestående af skete forhøjelser og de forhøjelser, der nu vedtages, til et beløb af i alt 248 mill. kr., altså ca. ¼ milliard kr.

Det var regeringens opfattelse, at det ville være forsvarligt med et beløb, der nærmede sig de 200 mill. kr., og den havde folke- og invalidepensionistorganisationernes tilslutning hertil. Men oppositionen har ønsket at afrunde beløbet op til ¼ milliard, og det kan være meget rigtigt at lande i nærheden af et tal, der lader sig huske. Oppositionen skal ikke høre utak fra min side for, at dette tal er valgt: ¼ milliard i merbeløb.

Antallet af folkepensionister stiger som bekendt i løbet af 60erne med 100 000. Denne stigning må enhver regering selvsagt have in mente ved overvejelser af forbedringer, og vi kunne i og for sig naturligt stille dette spørgsmål her, hvor vi har nået en betydningsfuld station på vejen: er vi nået til vejs ende, eller er der langt igen? Jeg tror ikke, vi er nået til vejs ende.

Der er nævnt et par problemer omkring i pressen i anledning af det, vi her foretager os, og jeg må sige, at jeg opfatter det således, at enkepensionen givetvis må forbedres med hensyn til adgangen til pensionen. Det hedder jo i loven, at den fortrinsvis omfatter kvinder, der er blevet enker efter det 55. år. Vi bliver dog vist nødt til at revidere denne begrænsning, når lovens udløbsperiode inden længe nærmer sig.

På folkepensionsområdet er der især én ting, der bekymrer mig. I dag har jeg haft en deputation fra Skanderborg med amtmanden derfra i spidsen. Det er mangelen på egnede plejehjem, der gør sig gældende; vi har for få hjem til de ældre medborgere,